

MEGHÍVÁS

KERESZTSZENTELÉSEL EGYBEKÖTÖTT BÚCSÚÜNNEPÜNKRE

Templomkertünk keresztjét épp húsz esztendővel ezelőtt állítottuk; Maklár Zsolt ikonfestő minőségi munkája azóta állta az időjárás – főként a déli fekvésből adódó tűző napfény – megpróbáltatásait. Képviselőtestületünk döntése alapján most a tavaly elhunyt művész feleségét kértük meg, hogy ő újítsa fel a férje által festett keresztünket.

Maklár Teréz maga is ikonfestő. Méltó és igazságos, hogy alkotó élete teljében elhunyt férje halála után ő újítsa fel – mély személyes lelkeségével megjellegzett, saját művészi stílusában – templomkertünk keresztjét.

Felújított keresztünk szentelésének alkalmát is összekötjük a húsz esztendő háttérével. Keresztünket annak idején esperesként az azóta elhunyt Gánicz Endre atya szentelte. Most fiát, a főhelyökként szolgáló teológiai tanárt, ifjabb Gánicz Endre atyát kértük, hogy édesapja nyomdokaiba lépve ő végezze búcsúünnepünkön a keresztszentelést.

Búcsúünnepünket a Szent Kereszt felmagasztalása ünnepkörében, az ünnephez legközelebb eső vasárnapon, szeptember 15-én tartjuk. Szeretettel hívunk és várunk mindenkit a fél tízkor kezdődő Szent Liturgiára és a körmenettel egybekötött keresztszentelési szertartásra. Az oltár asztala után a terített asztal, az eucharisztikus közösség után az egymással megosztott étel- és szeretetközösség várja az együtt imádkozókat.

HÍREINK

Egyházmegyei családi nap volt Leveleken augusztus 24-én, szombaton. Az egész napos, ingyenes közösségépítő programon egyházközségünk tagjai közül közel harmincan vettünk részt.

Gyermekeinket és pedagógusainkat az új tanév kezdetéhez kötődően szeptember nyolcadikán fogjuk megáldani. Kérjük a jó Isten áldását minél többen az iskolakezdetre, a tanév munkájára!

Egyházközségi Képviselőtestületünk megújításának folyamata a következőképpen zajlik:

- ajánlások leadása a parókus felé szeptember 20-ig;
- szeptember 22-én közzétesszük a jelöltek névsorát;
- szeptember 29-én és október 6-án bemutatkoznak a jelöltek;
- október 13-án megválasztjuk az új testületet;
- október 20-án megtörténik az új testület beiktatása.

Az új Parókiai Képviselőtestület beiktatására Szabó Tamás pasztorális helynököt kértük fel. Ekkor búcsúztatjuk el a testület kiérdemesült tagjait is.

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

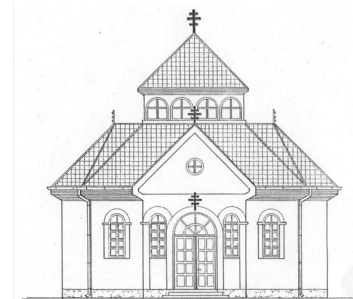
www.kertvarosigorogok.hu – 06-30/415-50-92 – hitoktatasi.iroda@gmail.com

Számlaszámunk 11100702-18799303-36000001 Felelős kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2024 SZEPTEMBER

CSALÁDTÁBOR – Miskolc-Tapolca, 2024. augusztus 29-31.

Egyházközségünk családtábort szervezett augusztus 29-31. között Miskolc-Tapolcán, melyen 15 felnőtt és 16 gyermek vett részt. A kora délutáni órákban érkezünk meg szálláshelyünkre, a Görögkatolikus Egyetemi Kollégiumba, amely Tapolca szívében, mégis békés, csendes zöldövezetben található.

A szobafoglalást követően a közeli Barlangfürdőben frissülhettünk fel. Szállásunkra visszatérve, amíg a gyerekek a kollégium udvarán jókedvűen múltatták az időt és önfeledten játszhattak, a felnőtteknek alkalmuk nyílt a kötetlen beszélgetésre és egymás jobb megismerésére. Az elfogyasztott vacsora után a kollégium kertjében található kápolnában csillogó szemekkel énekeltünk, imádkoztunk és adtunk hálát az örömteli, áldott együttlétért kicsik és nagyok egyaránt.

Táborunk másnapján, közös reggelit követően szendvicsebédrel felszerelve egész napos programra indultunk. Autókkal Diósgyőrbe, az erdei kisvasút induló állomására mentünk, ahol kisvonatra szálltunk, amely fél óra alatt gyönyörű, erdei útvonalon jutott el Lillafüredre. Első utunk Lillafüred egyik legismertebb látványosságához, a Szent István-barlanghoz vezetett, melyben gyönyörű cseppkőképződmények és oldásformák mellett még denevéreket is láthattunk. Kihasználva a barlang kitűnő akusztikáját, több szólamban énekeltünk a többi látogató, sőt a túravezető nagy örömeire. A hús barlangból kiérve igencsak jólesett az augusztus végi perzselő napsütés. A parkban, a fák árnyékos ölelésében elfogyasztott piknik ebédünket követően kirándulást tettünk a Palotaszálló függőkertjébe, ahol a költészet teraszán megnéztük József Attila szobrát, a színes virágos kerteket, illetve a nagy vízesést. Ezután kisvonattal utaztunk vissza Miskolcra. A szállásunkon a jóízűen elfogyasztott vacsora után megoszthattuk egymással családunk imádkozási szokásait.

Az est zárásaként „Ki-mit-tud?” következett, melyen minden résztvevő megmutathatta, hogy milyen ügyesen tud énekelni, táncolni, verset mondani, zenélni, vagy bármilyen más, érdekes dolgot előadni. Bensőséges, jó hangulatú közös énekléssel és imádsággal búcsúztattuk el ezt a szép napot.

Táborunk utolsó, záró napján egy kiváló, magas színvonalú oktatási és lelkipásztori központ falai között tettünk látogatást. A Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium-

ban vendéglátónk Boronkai József atya, a gimnázium görögkatolikus hittanára, volt. Józsi atya lelkes „idegenvezetésének” köszönhetően bepillantást nyerhetünk a monumentális komplexum működésébe. Rövid történeteket hallhattunk többek között Dr. Velkey László orvosprofesszorról, Ádám János jezsuita szerzetesről, aki reggelente osztogatta „szeretet-pofonjait”, írta „pisztráng-leveleit”. Megismerhettük az intézmény hátterét, alapításának körülményeit. A kápolnában együtt énekelhettünk, imádkozhattunk.

Elköszönve Józsi atyától, a miskolciak iránytűje, az avasi kilátó felé vettük az irányt. Táborunk zárásaként kellemes fagyalatozással hűsíthettük magunkat.

Remek társaságban, rengeteg új élménnyel, felejthetetlen emlékekkel gazdagodtunk e néhány nap alatt. Bízunk benne, hogy az idei családtábor EGYÜTT megélt napjai erősítették közösségünket, elmélyítették barátságainkat, mely által régi és új baráti szívek hitben és szeretetben kapcsolódnak egymáshoz. Hálát adunk az együtt töltött napokért, az együtt megélt élményekért. Tanulhattunk egymás hitéből, szívéből, szeretetéből, keresztjéből egyaránt.

Családtáborunk a Miniszterelnökség EKCP-KP-1-2024/2-000030 azonosítójú pályázati támogatása segítségével valósult meg. Köszönet érte.

– Kerekes Anita –

Miért szeretem annyira Keresztfelmagasztalás ünnepét?

Sokszor gondolkodom azon, vajon miért szeretem én annyira Keresztfelmagasztalás ünnepét. Amikor ünnepe az Egyház, általában nem böjtöl, ez meg kifejezetten böjti nap. Nem ehetünk bármit, számunkra kedves ételekről is le kell mondanunk. Aztán... Diákkoromban a tanítás már tartott ilyenkor, nem egyszer komoly számonkérések vártak már ránk ez idő tájt. Mennyivel jobb volt a vakáció, mint a 4 nagy japán sziget vagy Mengyelejev Periódusos rendszerének bebeflázása... Ráadásul szívszorító Keresztfelmagasztalás ünnepének evangéliuma is: Jézus szenvedéstörténetét sosem lehet közömbösen hallgatni és olvasni, s ezen a napon János evangéliumából olvassuk a Passió eseményeit. Mégis, fiatal korom óta fontos számomra ez az ünnep. Azt hiszem, mára rájöttem a titok nyitjára. Édesapám annak a templomnak a parókusa Nyíregyháza-Kertvárosban, ami erre az ünnepre van felszentelve. Szent Kereszt felmagasztalása a búcsúünnep a templomnak, ahol tulajdonképpen felnőttem, és én sokáig otthon tudtam lenni ezen az ünnepen. Gimnáziumi éveimben, majd gyakran kispapként is, sőt, két éve, a templom 25. évfordulóján, papként is belecsöppentem az ünnepbe. Egy pap hivatása leginkább az oltár körül alakul ki. Hallhat elméletben csodaszép dolgokat a papságról, láthat tiszteletreméltó papi életeteket, érezhet késztevést az ember, hogy egész életében másokon segítsen – de a papi hivatás anélkül szerintem nem tud elmélyülni, ha valaki nem szeret ministrálni, nem érzi jól magát Isten közelségében, a templomban. Úgy érzem, hivatásom szempontjából fontosak voltak ezek a kertvárosi templombúcsúk.

Az egyházi év elején található ez az ünnep; kispapként mindig ilyenkor volt a szemináriumi évnyitó, a hivatalos tanévkezdés. Bármennyire is szerettük a vakációt, a nyári szünetet, izgatottan csöppentünk vissza a kispapi létbe, a szemi-

nárium falai közé. Ott volt bennünk a buzgóság, a motiváció, az újkezdés lehetőség, a közösségi együttlét öröme. A templombúcsúk és a szemináriumi évkezdések emléke új felismerést adott számomra: *ez az ünnep tulajdonképpen a hivatásomat juttatja az eszembe. A hivatásomat, melyben a kereszt helyet kap.* Szó szerint is, hiszen ott a kereszt az oltáron. A pap kereszt alakban adja az áldást. Kereszt van a kezében a temetés szertartásán, gyakran meg is csokoljuk a keresztet. De ott a kereszt átvitt értelemben is a pap életében. Amikor a szentgyónáskor az emberek nehéz keresztjeikről beszélnek a papnak, őt is bevonják a kereszthordozásba. Amikor a papi élet nehézségeivel találkozunk (a költözések miatti stressz, a feleségnek új munkahely, a gyerekeknek új óvoda és iskola; az egyre vallástalanabb társadalomnak való kiszolgáltatottság, megvetettség, az, hogy „szinte salakja lettünk ennek a világnak, mindenkinek sópredeke mostanáig” [1 Kor 4,13]; a papi magány stb.), bizony, érezzük a kereszt súlyát. A kereszt súlyát, ami ugyanakkor – hisszük – a megváltás eszköze, a győzelem jele, ami az üdvösséget, az életet adja és jelenti mindazoknak, akik hisznek a feltámadásban, azoknak, akik Krisztust akarják követni egész életükben. A kereszt nem csak a pap életében, hivatásában van jelen. Nem csak a pap érzi a kereszt súlyát. *A kereszt mindnyájunk életében ott van. Sőt, a keresztény ember hivatása a kereszthordozás is!* A keresztény szó azt jelenti: Krisztus-követő. Krisztust követjük – de nem csak akkor, amikor kedvünk tartja. Krisztust követjük – de nem csak akkor, amikor az érdekeink úgy kívánják. Krisztust követjük – de nem csak akkor, amikor itt a pápa és az első sorban feszítetek, meg szelfit készítek vele. Krisztust követjük – de nem csak akkor, amikor minden happy, boldog vagyok, és jól mennek a dolgaim. Sokkal nehezebb akkor megmaradni kereszténynek, a Krisztus-követésben, amikor valami nehézség ér. Beteg lesz egy közeli hozzátartozóm, tragédia történik a családban, válságba kerül a házasságom, kirúgnak a munkahelyemről. Ilyenkor próbára van téve a hitem. Próbátétel minden ember életében van: betegség, fájdalom, veszteség, nehézség, családi konfliktusok, nézeteltérések stb. Azt hiszem, napestig tudnánk sorolni, ki milyen keresztet hordoz. Krisztust követjük a kereszt hordozásban is. Vajon én hogyan reagálok az életemben megjelenő keresztekre?

Nem akarok elmenekülni, se bezárkózni. Nem temetkezem a munkába, nem teszek úgy, mintha nem is létezne, nem dugom homokba a fejem... Mert az ember a kereszthordozással az Istenkapcsolatát építi. Közelebb kerül a Teremtőhöz általa. Rájön arra, mi a fontos, a lényeges, az értékes. Ugyanakkor megtapasztalja a kiszolgáltatottságát is. Hogy az Isten nélkül nem megy – de Vele minden akadály leküzdhető! Minden kereszthordozásunk könnyebb lesz, ha felajánljuk Istennek! Keresztjeink nem azért vannak, mert Isten megfedelkezik rólunk. Ellenkezőleg: *Isten a szenvedéssel, a kereszthordozással engedi, hogy kapcsolódhassunk Hozzá. Az életünkben felvállalt, türelemmel viselt kereszt Krisztus keresztjének egy darabja.* Nagyon szeretem a híres zeneszerzőtől, Beethoven-tól származó idézetet. „Az emberi élet keresztjei olyanok, mint a kotta keresztjei. Felemelnek.” A keresztetek felemelik és erősebbé teszik az embert. A lelket, a testét, a hitét, a türelmét is.

– Lacus atya –